

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 11-03-22749

ניתן ביום 10 ספטמבר 2013

המערער

יחיאל סלוק

-

המשיב

המוסד לביטוח לאומי

בפני: השופטת ורדה וירט-ליבנה, השופטת לאה גליקסמן, השופט אילן איטח
נציג ציבור (עובדים) מר יצחק שילון, נציג ציבור (מעבידים) מר יצחק דויטש

בשם המערער – עו"ד ליאור טומשין ועו"ד מיכאל לנג
בשם המשיב – עו"ד אברהים מסארווה ועו"ד תהלה כזרי

פסק דין

השופטת ורדה וירט-ליבנה

1. בפנינו ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי בתל-אביב (השופטת הדס יהלום ונציגי הציבור מר יהושע זלוצובר ומר גז'בין בנימין; בל 1986-09) בו נדחתה תביעתו של המערער להכיר בירידה בשמיעה ממנה הוא סובל כפגיעה בעבודה לפי חוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], תשנ"ה-1995 (להלן גם החוק).

להלן עיקר עובדות המקרה ופסק דינו של בית-הדין האזורי:

2. המערער עבד כנהג אמבולנס בשנים 1999 עד 2007 ונחשף לרעש מזיק בעבודתו. הוא אובחן לראשונה כלוקה בשמיעה בבדיקה **מיום 10.1.06**, והגיש **ביום 8.7.07** תביעה למוסד לביטוח לאומי (להלן גם **המוסד**) להכיר בירידה בשמיעה כפגיעה בעבודה.

תביעתו למוסד נדחתה בהודעת פקיד תביעות מהנימוק כי על פי האמור בסעיף 84א(א)(3) לחוק, תנאי להכרה בליקוי השמיעה הוא שהתביעה הוגשה למוסד בתוך 12 חודשים מהיום בו הליקוי תועד לראשונה ברשומה רפואית. הואיל והליקוי אובחן ביום 10.1.06, והתביעה הוגשה כשנה וחצי לאחר מכן, התביעה נדחתה. כן דחה המוסד את טענותיו לעניין טנטון משום שאינו עומד בתנאי סעיף 84א(ב)(3) לחוק. מכאן תביעתו לבית הדין האזורי, בה המחלוקת היתה

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 11-03-22749

האם המערער עומד בתנאי סעיף 84א(א)(3) לחוק לעניין ההכרה בליקוי השמיעה.

במהלך הדיון בבית הדין האזורי ביקש ב"כ המערער מהמוסד להעביר אליו הנחיות פנימיות המאריכות לטענתו את מועד הגשת התביעה מעבר ל-12 החודשים. המוסד טען בתגובה כי ההנחיות הנ"ל אינן רלוונטיות משום שרק בשנת 2005, סמוך לאחר חקיקת סעיף 84א לחוק, הלך המוסד לקראת מבוטחים בעניין תביעות שהוגשו בשיהוי, והמערער הגיש את תביעתו רק בשנת 2007 והוראות החוק בעניין זה מחייבות אותו.

3. ב"כ המערער העלה בבית הדין האזורי שורה של טענות, ובין היתר טען לאי סבירות של תקופת ההתיישנות הקבועה בחוק, הפליה בין מבוטחים שנפגעו בעבודה באירוע תאונתי לבין מבוטחים שנפגעו בשמיעה כתוצאה מחשיפה ממושכת לרעש, והוסיף כי אין לפרש את התנאי בחוק באופן דווקני.

בית הדין האזורי דחה את טענת ההפליה לאור הפסיקה בעניין ברלכיס [עב"ל 53/08 ברלכיס – המוסד לביטוח לאומי (ניתן ביום 2.10.08)] להלן גם פסק דין ברלכיס], וכן ציין כי תקופת ההתיישנות הקבועה בסעיף 84א לחוק זהה לתקופה הקבועה בסעיף 296 לחוק, אשר חל על כלל המבוטחים. בהתייחס לטענת ב"כ המערער לפיה המועד הקובע לעניין סעיף 84א(א)(3) לחוק הוא מועד הבדיקה ב"אספ הרופא" מיום 26.8.07 אליה נשלח המערער על ידי המוסד, נקבע כי אין לראות בבדיקה מאוחרת להגשת התביעה משום "תיעוד רפואי ראשון" לפי הסעיף המצביע על הליקוי ומקים עילת תביעה. עוד התבסס בית הדין האזורי בנימוקיו על פסק הדין בעב"ל 432/09 הייטנר – המוסד לביטוח לאומי (ניתן ביום 25.10.10).

מכאן הערער שבפנינו.

עיקר טענות הצדדים בערעור:

4. באי כוח המערער חוזרים בעיקרו של דבר על הטענות שהעלו בבית הדין האזורי, ובנוסף מעלים בסיכומיהם טענות רחבות היקף בתחום החוקתיות וטוענים כי הוראת סעיף 84א(א)(3) אינה סבירה, אינה חוקתית ודינה להתבטל, ואלה עיקר טענותיהם:

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 11-03-22749

- א. תקופת ההתיישנות הקבועה בסעיף הינה תקופה קצרה באופן קיצוני, במיוחד כאשר מדובר בפגיעת שמיעה כתוצאה מחשיפה לרעש מזיק, שהנוק בה מצטבר לאורך שנים.
- ב. התנאי בסעיף האמור אינו מתיישב עם האמור בסעיף 84א(ב)(3) לחוק, הדורש פניות חוזרות ונשנות לטיפול רפואי לצורך הכרה בטנטון.
- ג. התנאי בסעיף יוצר הפליה בלתי חוקית בין עובד שנפגע בשמיעה כתוצאה מפיצוץ לבין עובד שנפגע בשמיעה מחשיפה ממושכת לרעש מזיק.
- ד. אין לפרש את תקופת ההתיישנות באופן דווקני ואין לטעון להתיישנות כאשר מדובר באיחור של חצי שנה בלבד, אשר נובע מעיכוב הטופס אצל המעסיק להחתמת טופס ההודעה על פגיעה בעבודה. בית הדין נוקט בגישה מצמצמת כאשר דן בטענת התיישנות, במיוחד לאור תכליתו הסוציאלית של החוק.
- ה. על המוסד להיות אחיד בנהליו ולהפעיל שיקול דעת ולקבוע כי יש לקבל את התביעה גם אם הוגשה באיחור של כחצי שנה. המוסד מנוע להעלות טענת התיישנות מאחר שהוא ויתר עליה בעבר.
- ו. המועד הקובע הוא מועד ביצוע בדיקת השמיעה מיום 26.8.07, אליה הופנה המערער על ידי המוסד. אם המוסד לא דחה את התביעה בשל האיחור בהגשתה והפנה את המערער לבדיקה, הוא מושתק מלטעון את טענת ההתיישנות.
- ז. בדיקת השמיעה מיום 10.1.06 אינה בגדר "רשומה רפואית" לפי החוק משום שהבדיקה נעשתה על ידי קלינאי תקשורת שלא הוגדר באותה עת כ"מטפל" לפי חוק זכויות החולה.
- ח. סעיף 84א לחוק תוקן באמצעות חוק ההסדרים, התיקון אינו חוקתי ופוגע בצורה בלתי מידתית בזכויות יסוד. אופן החקיקה בחוק ההסדרים פוגע בהליך הדמוקרטי.
- ט. יש לפרש את סעיף 84א(א)(3) בהתאם לסעיף 296 לחוק כסעיף שיהוי ולא התיישנות.
- י. לחילופין מבוקש למנות מומחה רפואי שיבדוק האם חלה החמרה בין בדיקת השמיעה מיום 6.1.06 לבדיקה מיום 26.8.07.

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 11-03-22749

5. המוסד, מנגד, משיב בטענות הבאות:

- א. התנאי הקבוע בסעיף 84א(א)(3) לחוק עניינו שיהוי, להבדיל מהתיישנות, וזהו תנאי מנדטורי ומצטבר המהווה דרישת סף שבהיעדרה לא ניתן להכיר בפגיעה כפגיעה בעבודה. נוסח הסעיף אינו משאיר למוסד מקום לשיקול דעת.
- ב. הרישום שנערך ביום 10.1.06 עונה על תנאי "רישום רפואי" כנדרש בחוק, הואיל וקלינאי תקשורת הוא מקצוע רפואי העונה על הגדרת "מטפל". גם אם תתקבל טענת המערער, קיימת רשומה רפואית נוספת של המערער מיום 13.12.05.
- ג. לגבי הטענה לפיה המוסד מנוע להעלות טענת התיישנות – המוסד בודק את כל התנאים הקבועים בסעיף, וגם אם מתגלה במהלך הבדיקה כי אחד מהתנאים אינו מתקיים המוסד בודק את שאר התנאים המצטברים ואין בכך ויתור על טענות אחרות. כמו כן אין מקום לבחון אפשרות של החמרת מצב כל עוד הליקוי לא הוכר כפגיעה בעבודה.
- ד. ההשוואה בין סעיף 296 לחוק לבין סעיף 84א(א)(3) נעוצה באורך התקופה הקבועה בסעיפים ואינה נוגעת ליישום הסעיפים. אין הבדל מהותי בין הסעיפים מבחינת התקופות הנקובות בהם אולם קיים הבדל מבחינת הסנקציה (תשלום עבור 12 חודשים למפרע לעומת דחיית התביעה על הסף). המחוקק קבע סעיף ספציפי לעניין ליקוי השמיעה לאור מהותו וטיבו.
- ה. הטענות בדבר חוקיות הסעיף אינן בסמכותו של בית הדין הארצי, ולחילופין אין כל הצדקה לפסול אותו. מטרת החוק היא לצמצם את מספר המקרים בהם ליקוי שמיעה יוכר כפגיעה בעבודה, על ידי קביעת תנאים המצביעים על קשר סיבתי הדוק בין הליקוי לתנאי העבודה ועל אותנטיות התלונות, תנאים המבוססים על מחקרים רפואיים בתחום. זאת, גם כדי לצמצם את העלות התקציבית שהוצאה בשל גמלאות בגין ליקוי שמיעה, שהיתה בשיעור לא סביר ולא שיקפה את המקרים בהם הליקוי נגרם בשל תנאי העבודה. החוק עומד בתנאי פסקת ההגבלה, אין בו פגיעה בזכויות חוקתיות, והוא עומד בתנאי המידתיות.

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 11-03-22749

- ו. יש לדחות את הטענה בדבר הפליה מאחר שמדובר בשתי פגיעות שונות אשר אינן נגרמות באותה צורה והקשר הסיבתי בעניינן שונה.
6. בתגובה לטענות המוסד, טוען המערער לגבי המסמך מיום 13.12.05 כי לא מתועדת בו ירידה בשמיעה אלא רק שהופנה לבדיקת שמיעה ולכן אין במסמך זה כדי להיחשב כ"רשומה רפואית" לפי החוק.
7. בדיון שהתקיים בפנינו בערעור טענה ב"כ המוסד כי הטענות אותן מעלה המערער לא נטענו בבית הדין האזורי ולא בהודעת הערעור ונטענו לראשונה בסיכומים בערעור. עוד נטען כי טענות אלה עלו בעתירה בבג"ץ 1116/09 דוד אלון ואח' נ' שר האוצר ואח', אשר נמחקה ביולי 2012. לאחר הדיון, ביקשה ב"כ המוסד שהות כדי להודיע עמדתם בשאלה העקרונית בתיק.
- בהודעתה שהוגשה לאחר הדיון, חוזרת ב"כ המוסד על עמדתה כי מדובר בהוראת חוק מפורשת בחקיקה ראשית שלא מותרת למוסד שיקול דעת בהפעלתה, ולא ניתן לקרוא לתוכה את ההוראה המופיעה בסעיף 296 לחוק שלפיה תוצאת השיהוי היא רק שלילת התשלום למפרע. עוד נטען כי הוראת סעיף 84(א)(3) לחוק היא מאוחרת וספציפית להוראת סעיף 296, היא עוסקת בדרישות החוק לעצם ההכרה בליקוי שמיעה כפגיעה בעבודה, ונוסחה מלמד על כוונת המחוקק. בנוסף נטען כי הסעיף הרלוונטי לעניין זכאות חלקית לתשלום גמלאות בשל שיהוי בהגשת תביעה הוא סעיף 107 לחוק ולא סעיף 296. ב"כ המוסד מפנה לאשר נפסק בפסק דין ברלכיס לעניין תכלית סעיף 84 לחוק, ובנוסף מדגישה כי דרישת סמיכות הזמנים בסעיף מטרתה להצביע על קשר סיבתי הדוק יותר בין הליקוי לתנאי העבודה ומאפשרת אימות עובדתי של טענות המבוטח.
- לסיכום, טוענת ב"כ המוסד כי סעיף 84(א)(3) הוא חוקתי וסביר, ועם זאת, כיוון שחלפו למעלה משבע שנים מאז שנחקק, ייתכן שיש מקום לבחון את הנושא מחדש והמוסד עתיד לשקול הקמת צוות חשיבה בנושא.
8. בתגובה נטען מטעמו של המערער, כי המוסד לא הציג מחקרים רפואיים התומכים בטענתו לפיה ניתן לבחון קשר סיבתי בתוך 12 חודשים מיום הפגיעה וככל שעובר הזמן אין אפשרות לבחון את הקשר הסיבתי. על פי הפרשנות המוצעת על ידי המערער, סעיף 84(א)(3) לחוק קובע את מועד הולדת עילת התביעה בעניין ליקוי שמיעה, ואיחור בהגשת התביעה יגרור סנקציה לפי סעיף

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 11-03-22749

296 לחוק. על פי הטענה, פרשנות זו אינה מפלה בין נפגעי רעש מזיק לנפגעי עבודה אחרים ואינה יוצרת תקופת התיישנות קצרה מהנדרש.

דיון והכרעה:

9. לאחר שנתנו דעתנו למכלול טענות הצדדים, לתשתית העובדתית ולפסק דינו של בית הדין האזורי, אנו מחליטים לדחות את הערעור ולאשר בעיקרו של דבר את פסק דינו של בית הדין האזורי, מטעמיו. לא שוכנענו מטענותיו הארוכות והמפורטות של ב"כ המערער כי קיים טעם המצדיק את התערבותנו בפסק דינו של בית הדין האזורי ובמסקנה המשפטית אליה הגיע. נעמוד להלן בקצרה על דברים אחדים שעלו בערעור.
10. סעיף 84א לחוק, אשר נחקק במסגרת חוק המדיניות הכלכלית לשנת הכספים 2005 (תיקוני חקיקה), התשס"ה-2005 ונכנס לתוקף ביום 1.4.05, קובע כך:
- "(א) אין רואים בליקוי שמיעה שעקב חשיפה לרעש, תוצאה של פגיעה בעבודה אלא אם כן התקיימו כל אלה:
- (1) המבוטח נחשף בעבודתו לרעש התקפי ומתמשך, העולה על המותר לפי סעיף 173 בפקודת הבטיחות בעבודה [נוסח חדש], התש"ל-1970 (להלן – רעש מזיק);
- (2) כושר השמיעה פחת, בשיעור של 20 דציבל לפחות בכל אחת מהאוזניים;
- (3) הוגשה למוסד תביעה להכרה בליקוי השמיעה כפגיעה בעבודה, בתוך 12 חודשים מהיום המוקדם מבין אלה:
- (א) היום שבו תועד הליקוי לראשונה ברשומה רפואית כמשמעה בסעיף 17 בחוק זכויות החולה, התשנ"ו-1996 (בסעיף זה – רשומה רפואית);
- (ב) היום שבו, לדעת הוועדה הרפואית או הוועדה הרפואית לעררים כמשמעותן בפרק זה, לפי הענין, החלה הירידה בשמיעה.
- (ב) רעש תמידי באוזניים (להלן – טינטון) עקב חשיפה לרעש, לא יוכר כפגיעה בעבודה אלא אם כן התקיים האמור בסעיף קטן (א), וכן כל אלה:
- (1) כושר השמיעה בתדירויות הגבוהות פחת בשיעור של 25 דציבל לפחות בכל אחת מהאוזניים; לענין זה, "תדירויות גבוהות" – תדירויות של 3000 ו-4000 מחזורים בשניה;
- (2) הטינטון תועד לראשונה ברשומה רפואית, לפני שהמבוטח חדל לעבוד בחשיפה לרעש מזיק;
- (3) הפגיעה בתפקוד עקב הטינטון חייבה פניות חוזרות ונשנות לטיפול רפואי, שתועדו ברשומה רפואית".

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 11-03-22749

כפי שצוין לעיל, השאלה שעמדה במחלוקת בבית הדין האזורי היא האם המערער עמד בתנאי הקבוע בסעיף 84א(א)(3) לחוק, כאשר התביעה להכרה בליקוי השמיעה כפגיעה בעבודה הוגשה כשנה וחצי לאחר שתועד לראשונה ליקוי השמיעה ממנו הוא סובל. בעניין זה, **לשונו של סעיף 84א(א)(3) ברורה ומפורשת, ואינה משתמעת לשתי פנים**. סעיף קטן (א) מונה שלושה תנאי מצטברים, אשר רק בהתקיימם ניתן להכיר בליקוי שמיעה שעקב חשיפה לרעש, כתוצאה של פגיעה בעבודה. המערער הגיש את תביעתו לאחר שחלפה שנה וחצי מאז שתועד ליקוי השמיעה לראשונה ברשומה רפואית, ולכן די בכך כדי לקבוע שאינו עומד בתנאי החוק להכרה בליקוי השמיעה כפגיעה בעבודה ולפיכך יש לדחות את הערעור. ויודגש, כי אין מדובר בפרשנות "דווקנית", אלא ביישום של הוראת חוק ברורה, שפירושה בהתאם לטענות ב"כ המערער ביא לאי ודאות, חוסר שוויון, ולסיכול של כוונת המחוקק שבאה לידי ביטוי בלשון חד משמעית.

טענותיו המקדמיות של ב"כ המערער:

11. המערער טוען בפנינו כי בדיקת השמיעה מיום 10.1.06 אינה עומדת בתנאי של "רשומה רפואית" כמשמעה בסעיף 17 בחוק זכויות החולה, התשנ"ו-1996, משום שקלינאי התקשורת החתום על הבדיקה לא ענה על הגדרת "מטפל" לפי חוק זכויות החולה בזמן דחיית התביעה. דינה של טענה זו להידחות משני טעמים – ראשית, **טענה זו עלתה לראשונה רק בסיכומיו של ב"כ המערער בערעור** ויש בה משום הרחבת חזית שאין מקום להידרש לה; שנית, גם לגופו של עניין, בעת דחיית התביעה של המערער בשנת 2008, הגדרת "מטפל" בסעיף 1 לחוק זכויות החולה כללה גם "כל בעל מקצוע שהכיר בו המנהל הכללי, בהודעה ברשומות, כמטפל בשירותי הבריאות". עיון בחוזר המנהל הכללי של משרד הבריאות מיום 1.11.05 (חוזר מס' 39/05) מלמד כי מקצוע קלינאות התקשורת הוא אחד ממקצועות הבריאות המוכרים באותה עת על ידי משרד הבריאות, ולפיכך אין בסיס לטענת ב"כ המערער גם לגופה.

כמו כן אין בידינו לקבל את הטענה לפיה המוסד מנוע או מושתק מלטעון כי המערער אינו עומד בתנאי הקבוע בסעיף 84א(א)(3) לחוק, משום שהוא הפנה

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 11-03-22749

את המערער לביצוע בדיקה נוספת. כפי שהסביר ב"כ המוסד בטיעוניו, טרם קבלת החלטה בדבר דחיה או קבלה של תביעה מסוג זה, המוסד בודק אם התקיימו מכלול התנאים הקבועים בסעיף להכרה בתביעה, ולכן אין מניעה כי לאחר שקלול הנתונים, כאשר מתגלה כי אותו מבוטח לא עמד באחד התנאים המקדמיים, תביעתו תידחה בהתאם ללשונו המפורשת של החוק.

חוקתיות וסבירות סעיף 84 לחוק:

12. ב"כ המערער מעלה במסגרת סיכומיו בערעור ותשובתו לסיכומי ב"כ המוסד טענות רחבות היקף התוקפות את חוקתיותו וסבירותו של סעיף 84 בכלל והתנאי הקבוע בסעיף 84א(א)(3) בפרט. ב"כ המערער מרחיק לכת בטיעוניו ועותר כי בית דין זה יורה על בטלותו של הסעיף, מנימוקים רבים המפורטים בסיכומיו.

אין זו הפעם הראשונה שמתעוררות טענות של מבוטחים כנגד הוראות סעיף 84 לחוק, הן בהקשר של הכרה בליקוי שמיעה והן בהקשר של הכרה בטנטון, כאשר על פי הטענות מטרת הסעיף היא להקשיח את התנאים להכרה בליקויים אלה כתוצאה של פגיעה בעבודה. טענות מעין אלה כבר נדונו בעב"ל 53/08 ברלכיס – המוסד לביטוח לאומי (ניתן ביום 2.10.08) בו נקבע בחוות דעתו של הנשיא (כתוארו דאז) אדלר כי הסעיף אכן נועד לצמצם באופן משמעותי את מספר המקרים שליקוי בשמיעה ובמיוחד טינטון יוכרו כפגיעה בעבודה, זאת על ידי קביעת תנאים המצביעים על קשר סיבתי הדוק בין הליקויים לתנאי העבודה ועל אותנטיות התלונות בגין הטינטון. כן קבע הנשיא אדלר:

"הנה כי כן, תכלית התיקון לחוק, כפי שאנו מבינים אותה, הייתה לקבוע תנאי סף מקדמיים, שבדיקתם תטייב את האבחון בין מי שאכן סובל מליקוי שמיעה ומטינטון מושרי רעש מזיק במקום העבודה, לבין מי שליקוי השמיעה והטינטון מהם הוא סובל אינם קשורים בקשר סיבתי לתנאי העבודה ואינם בעלי נפקות תפקודית. סבורני, כי תכלית זו הינה ראויה וכי בענף נפגעי עבודה יש לשאוף כי יוכרו כנפגעי עבודה, רק מבוטחים שאכן נגרם להם ליקוי וליקוי זה הינו תוצאת העבודה ותנאיה".

עוד הוסיף בהמשך חוות דעתו במלים האלה:

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 22749-03-11

"כאמור לעיל, לדידי התנאים המקדמיים שנקבעו בסעיף 84א לחוק הינם סבירים, מידתיים ואינם פוגעים בשוויון. בוודאי אין מדובר בהוראת חוק רטרואקטיבית. תיקונים רבים בחוק הביטוח הלאומי שינו את זכויות המבוטחים מכאן ולהבא. כל תביעה למוסד נבחנת לפי הוראות החוק בנוסחן במועד הגשת התביעה. עובר להגשת התביעה לא קונה המבוטח כל זכות העומדת לו ומחייבת את המוסד שלא לבחון עניינו אך ורק בהתאם להוראות החוק במועד הרלוונטי. כך, מי שסבל מבקע מפשעתי והגיש תביעתו טרם נכנס סעיף 84 לחוק לתוקף, עניינו נבחן על פי מבחנים שונים ממי שסבל מאותה פגיעה לאחר זאת. כך, ההוראות בדבר תשלום רטרואקטיבי שונו באופן חד בשנים 1998 ו- 2003 וזכויות מבוטחים השתנו כפועל יוצא באופן קיצוני בהתאם למועד הגשת התביעה. אין מדובר בפגיעה בשוויון או בחקיקה רטרואקטיבית".

קביעות אלה יפות גם לענייננו, באשר לקביעת תנאי הסף הנוגע לפרק הזמן בו יש להגיש תביעה להכרה בליקוי השמיעה, לאחר שתועד לראשונה ברשומה רפואית. אין בטענותיהם של באי כוח המערער במקרה שבפנינו כדי להצדיק קביעות מרחיקות לכת באשר לחוקתיותו וסבירותו של סעיף 84א לחוק, וככל שיש בתנאים הקבועים בחוק כדי להקשיח יתר על המידה את התנאים להכרה בליקוי שמיעה וטנטון, ראוי כי תיקון המצב ייעשה באמצעות חקיקה. כמו כן, מהנימוקים שלעיל, דינן של טענות ב"כ המערער בדבר הפליה בין סוגי מבוטחים, ובדבר אי התאמה בין הוראות סעיף 84א(א)(3) לסעיף 84א(ב)(3) לחוק – להידחות.

מטעמים אלה, אין בידינו לקבל גם את טענת המערער לפיה התקופה הקבועה בסעיף 84א(א)(3) היא קצרה באופן קיצוני ולא סביר, והיא אינה מתיישבת עם מחקרים רפואיים בתחום ולכן אין בה כדי לסייע בקביעת הקשר הסיבתי בין חשיפה לרעש מזיק בעבודה לבין ליקוי שמיעה.

ויודגש, כי לעתים תיתכן פרשנות מקילה להוראות סעיף 84א, כפי שנעשה בפסק הדין בעב"ל 10-08-40097 מאיר אסולין – המוסד לביטוח לאומי (ניתן ביום 26.10.11), בו נדון תנאי הסף הקבוע בסעיף 84א(א)(2) לחוק, בדבר הירידה בשמיעה של 20 דציבל לפחות בכל אחת מהאוזניים. בפסק הדין נקבע, כי במקרה בו מבוטח מציג שתי בדיקות שמיעה, אחת מוקדמת יותר בה אין הוא עומד בתנאי הסעיף, ואחת מאוחרת יותר בה הוא עומד בתנאי זה, ייתכן מצב של החמרה בין שתי הבדיקות ובמקרה כזה יש להעדיף את הבדיקה העדכנית יותר, בהתאם לחוות דעת מומחה מטעם בית הדין. אולם, אין

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 11-03-22749

בפסיקת בית דין זה באשר לפרשנות סעיף 84א כדי לקבל את טענות המערער בדבר אי סבירות התקופה הקבועה בסעיף 84א(א)(3) ואין טעם משפטי חריג באופן כזה שיצדיק את ביטול הסעיף.

אשר על כן, לאור הנימוקים לעיל, ומשהמערער לא עומד בתנאי סעיף 84א לחוק להכרה בליקוי השמיעה כתוצאה של פגיעה בעבודה, דין הערעור להידחות.

13. **סוף דבר**: הערעור נדחה. אין צו להוצאות.

ניתן היום ה' בתשרי, תשע"ד (9 בספטמבר, 2013) בהעדר הצדדים.

השופט אילן איטח

השופטת לאה גליקסמן

השופטת ורדה וירט-ליבנה

נציג ציבור (מעבידים) מר יצחק דויטש

נציג ציבור (עובדים) מר יצחק שילון